

Gaál Melinda

Hárman vannak

Fényes a csillag ma éjjel, látod? Nem látok semmit, minden csillag ugyanolyan. Figyelj, ott fent, az az egy sokkal élesebben ragyog, mint a többi. Erőltetem a szememet, milliónyi fényes pontot látok, eltűnik az égbolt sötétje. Vibráló folt az éjszaka. Fényesség tölt el, szédülök, talán el is ájulok. Mondom, hogy eljönnek újra, el fognak jönni, hallom még, egyre távolabbról, a szemem becsukom, fény van, fehér fényesség. Aztán színesre vált, minden csillag más színű: piros, kék, sárga, zöld, sötét foltok, utána újra piros, kék, sárga, zöld, párhuzamos kapcsolás. Újra sötétség. Látom őket a feketeségben, látom a csillagot is. A fénye alatt jönnek, mintha csak az utcalámpák alatt lépdelnének. Felnézek, a fénycsóvában hó kavargó.

Megnyomom a csengőt, csengő szól, egész évben Jingle Bells. Azt gondolná az ember, így mindig karácsony, de ez csak csengőszó, karácsony egyszer van. Már egyszer sem. Savanyú szag. A lépcsőház, a lakás, ugyanaz a savanyú szag, kocsonya főtt korábban, nincs olyan fényő, ami elnyomhatná, a műanyag sem elég erőteljes. Megcsillan a kampón a csillag fénye, arany fém ragyogja be a szobát.

Bejgli helyett körömvirágkrém-illat. A körömvirág mindenre jó, a kanári száraz lába is attól gyógyul. Nem merem megfogni. Irtózok a kanáritól, félek, hogy összetöröm a csontjait. Száraz lába élettelenül lógna az ujjaim között.

Csengő szól, újabb vendégek jönnek, mennünk kell, púderillat keveredik a savanyúságba. Búcsúpuszi. A kórházban nem tudtam. Csak a kezét simogattam meg. Körömvirág-illat, kanári-kéz. Még mindig ugyanaz a csengő szól? Már nem tudok bemenni, a lépcsőház zárját is lecserélték.

Édes illat van a szobában. Aprósütemény. Súlyos dohányszaggal keveredik, pedig már új minden bútor, és háromszor kifestettek azóta. A téglá mégsem felejt, palacsinta illata, Forma 1-es autók zúgnak, aztán mégsem, helyette aprósütemény, kókuszgolyó, rum, karácsony. Igazi fa, mégsem érzem az illatát.

Jut ajándék mindenkinek. Ragyog a szeme, úgy adja oda. Ragyog a szemem, nem számít, mi van benne. Úgy bontom ki, mint egy öt éves, ettől még jobban fénylik a csillag a szemében. Ahogy elhúzza a függönyt, ismét felerősödik a dohányszag, egymásra nézünk, hiszen ez a textil új, az nem lehet, most lenne a névnapja, mondja. Leülök, újra hoz süteményt, nem kívánom, de eszem még, hogy fényesebben ragyogjon. Aztán csak a fertőtlenítőszag van, nehezen veszi a levegőt, megsimogatom az arcát, és azt kívánom, aznap éjjel legyen könnyű az álma.

Le kellene cserélni a padlószőnyeget. Tizenöt év és az ipari ragasztó túl sok szag. Nincs csillagszóró, sohasem volt, hiszen a padlószőnyeg. Ha lángra kap, elillan minden összegyűjtött illat, elporladnak az emlékek. Nem jön le. Mindenki csak rá vár. Hallani az ajtajánál a neszezést. Csomagolópapírt keres. Ajándékok után kutat. Újracsomagol egy korábbi és talál egy kicsomagolatlant. Talán tavaly karácsonyról. Senki sem szól semmit. Várunk. Villog a piros, kék, sárga, zöld. Csendes éj. Aztán lejön hozzánk. Már nincs fény a szemében, amikor utoljára látom.